
FRITSJE EN DE GEHEIMZINNIGE GEBEURTENIS

DOOR

J. L. F. DE LIEFDE

Heerlijk lag ze nu, zoo kalm voldaan en lekker opgefrist. Het bed met de spreij gladjes overheen, heur eigen haar, de nachtjapon, alles aan en om haar zoo in-keurig en pronkhelder. Zwakjes als ze nog was, deed het liggen en de rust voor den geest haar zoo weldadig aan na het zorgvol gescharrel van de baker om haar heen. Die was nu met de kleine kleertjes bezig, buiten in het zonnetje.

Alleen was Elise dus. Met zichzelf, met haar geluk. En . . . met haar kindje.

Rondom haar stilte. Zoo'n heel bijzondere stilte. Elken morgen keerde dit uurtje terug als een zeker hoogtij in haar dag. Dan lag ze maar te genieten, in haar ééntje stilletjes te genieten van haar eigen blijdschap en dankbaarheid.

De geheele kamer was door de baker met eerezuchtige en tegelijk zoo liefkoozende zorgvuldigheid tot in de puntjes in orde gebracht. Alle stoelen op hun plaats en ieder meubelstuk glom van een extra afwrijving. Op tafel een vaas met bloemen, vandaag de roode rozen, die haar man had meegebracht.

Juist nu ze alleen was en de kamer geen geluiden meer had, voelde Elise, hoe de stilte rondom haar lééfde. Dat deze stilte sprak en het was zoo heerlijk daarnaar te liggen luisteren. Je mocht jezelf de rust nu ook zoo ten volle gunnen, vrij van huisvrouwelijke plichten.

Dit zwijgen was geen doodsche verlatenheid, waarin je je eenzaam ging voelen.

't Scheen wel, alsof de heele kamer zelf vol eerbied meeluisterde